

פרשת בא

את בין עצי עדן • ר' יהודה הלוי

את בין עצי עדן הדס פורח
וכוכבי שחק כסיל זורח

שלח לך האל צרור ממר-דרור
ממעשיו, לא מעשה רוקח

יונה אשר יום קננה בין ההדס
גנב הדס ריחה ונתן ריח

אל תשאלה ממה עלות שמש, כמו
לא שאלה ממך עלות זרח

צורי יהא עזרך ועזר אשתך
בין ההדסים תעמד שמח

יתן לך אל משאלות לבך, וגם
חיים ארוכים עד בלי זרח

גם אשתך תהיה כמו גפן, אשר
יעלה ענפיו שם יהא צומח

שעור פרשת שבוע: גדי סמואל

בשיר חתונה זה, הייחודי למסורת תימן, מדמה מחברו את החתן והכלה לעצמי טבע מרהיבים: לצמחים מפיצי ריח נעים, לכוכבים זורי אור, ליונה שקנה עשוי הדס, ולבסוף לשני מאורות השמים. באמצעות הדימויים מתוארים הדרם ותפארתם של החתן והכלה ביום כלולותיהם, וכן מעשיהם הטובים המנעימים זה לזה בחייהם המשותפים. בחתימת שירו מלמד אותנו המשורר את סוד הזוגיות המוצלחת: אל לך, חתן נעים, לשאוף ליותר ממה שיש בידך ולבקש להוסיף על האור שפלטך משפיעה עליך, כשם שהיא רואה בך בלבד את השלמות הנכספת. במנהג יהודי תימן השיר מיוחד לסעודת מצווה של חתנים ("שבע ברכות"), והנוסח המוצע כאן הוא על פי הדיוואן התימני. מתוך האתר "הזמנה לפיוט"

שבת
שלום

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.44	זמן תפילין /טלית	16.51	הדלקת נרות
9.14	סוף זמן ק"ש	17.00	מנחה א' 14.00 ב' 17.00
17.13-17.16	שקיעה		ערבית ושיעור
12.45	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
17.00	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.34	צאת הכוכבים	16.50, 13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	17.20	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.48	צאת השבת

'וַיִּמַשׁ חֶשֶׁד' – צַדִּיק הַצַּדִּיק וְהַיְשׁוּעָה

במכה התשיעית מעשר המכות הביא הקב"ה על המצרים את החושך למספר ימים (שמות י, כב): 'וַיִּטַּשׁ מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ אַפְלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים'. משחר ילדותינו זכורים לנו מדרשים רבים המתארים את שהתרחש במצרים במכת החושך הן לבני ישראל והן למצרים. באחד המדרשים מסבירים חז"ל את עוצמתה של מכת החושך (שמות רבה פרשת בא, יד):

מהו חשך אפילה? אמר ר' אבדימי דמן חיפה: אותו חשך כפול ומכופל היה, רבותינו אמרו ז' ימים של חשך היו, כיצד? ג' ימים הראשונים מי שהיה יושב וביקש לעמוד עומד, והעומד בקש לישוב יושב, ועל אלו הימים נאמר 'ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים לא ראו איש את אחיו', ג' ימים אחרים מי שהיה יושב לא היה יכול לעמוד והעומד אינו יכול לישוב, ומי שהיה רובץ אינו יכול לזקוף, עליהן נאמר 'ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים'.

מדרש דומה ממחיש גם הוא את ממשותו של החושך במצרים (שם):
'וימש חשך' כמה היה אותו חשך? רבותינו אמרו עבה כדינר היה שנאמר 'וימש חשך' - שהיה בו ממש.

ר' ברוך הלוי אפשטיין (בעל 'תורה תמימה', 1860-1942) התקשה בהבנת מדרשים אלו. בתפיסתנו הפשוטה החושך איננו מציאות ממשית. החושך הוא העדר של אור. אם כן כיצד ניתן היה לחוש ולמשש את החושך בידים, עד כדי כך שממשותו לא אפשרה ליושבים לעמוד ולעומדים לשבת? כדי לפתור בעיה זו הוא מציע הצעה מעניינת למה שהתרחש במכת החושך. הוא בעצמו חש בחידושו עד שהקדים וכתב 'לולא דמסתפינא', כלומר, אם לא הייתי חושש הייתי אומר ש...
ולולא מסתפינא להמציא דבר חדש מאד הייתי אומר דענין החושך היה לא באויר רק בעיני האנשים, והיינו שהיה מתוח תבלול על אישון העין, ואמרו חכמים שאותו התבלול היה נמוש ביד וגם היה כעובי דינר, וניחא הכל.

לדעת הרב אפשטיין לא היה חושך במציאות אלא הכל היה רק בעיני המתבונן (וליתר דיוק, מי שאינו יכול להתבונן). פירוש זה מיישב את המדרש המתאר את עוביו של החושך אך עורר עליו את חמתם של כמה מגדולי ישראל שמי מהם אף סילק את הספר מביתו בגלל פירושו זה.
אנסה להציע הסבר אחר. נראה כי מדרשים אלו באים להוציא מדעתנו כי החושך במצרים היה זהה לתפיסת החושך כפי שאנו חיים אותה יום יום. המדרשים באים לומר כי החושך במצרים לא היה תופעה של העדר אור אלא היתה זו בריאה ממשית. דרכו של המדרש להגדיר את החושך כבריאה ולא כהעדר הוא להעניק לו ממשות ומוחשות. חושך כזה איננו יחודי רק למכת החושך. הביטוי 'חֹשֶׁךְ אַפְלָה' שמופיע כאן נמצא גם בספר יואל (ב, ב) - 'יוֹם חֹשֶׁךְ וְאַפְלָה יוֹם עָנָן וְעֶרְפָּל כְּשֶׁחַר פָּרַשׁ עַל הַהָרִים עִם רֵב וְעִצּוֹם כְּמַהוּ לֹא נִהְיָה מִן הָעוֹלָם וְאַחֲרָיו לֹא יוֹסֵף עַד שְׁנֵי דוֹר וָדוֹר' - כדימוי ליום בו תבוא מכת הארבה הקשה. גם בספר צפניה (א, טו) כאשר מתאר הנביא את כיבוש ירושלים הוא אומר: 'יוֹם עֲבָרָה הַיּוֹם הַהוּא יוֹם צָרָה וּמְצוּקָה יוֹם שִׁאָה וּמְשׂוֹאָה יוֹם חֹשֶׁךְ וְאַפְלָה יוֹם עָנָן וְעֶרְפָּל'. הופעת ביטוי זה בשני המקומות הללו מראה כי החושך איננו רק העדר אור, אלא הוא משמש כתמרור אזהרה לדבר רע שעומד לבוא. על פי דברים אלו נוכל לומר כי מכת החושך במצרים היוותה הקדמה ונבואה למכת הבכורות שעתידה לבא. החושך איננו רק העדר האור אלא הוא סימן לרע ממשי ומוחשי שיבוא על מצרים.

זה היה השבוע

גנרל חורף הגיע לביקור, וב"ה זכינו השבוע למנה יפה של גשמים – כ-33 מ"מ, ועוד צופים לנו גם שבת גשומה וסוערת. הכלניות ראו כי טוב וזקפו את ראשיהן, וראשוני המטיילים כבר מדווחים על פריחה יפהפיה באזורנו. נשמח לשמוע המלצות וחוויות מן המטיילים.

ביום שלישי התקיימה בסעד ישיבת "מזמור" – כנס של מזכירי הקיבוצים. החלטות יימסרו לציבור בהמשך.

עוד ביום שלישי התקיים חידון התנ"ך המסורתי של בית-הספר.

הפעם נבחנו הילדים על הספרים אסתר, במדבר ומלכים א' וב'. למרות שזמן ההתכוננות היה קצר יותר בשל מועד חלוקת התעודות הקרב ובא, הצליחו התלמידים להשקיע בהכנה, והפגינו ידע רב. החידון היה מגוון, וכלל גם המחזות וגם סרט שהפיקו בנות כנה ז'. לאורך החידון הובילה כנה ט', אך בסופו של דבר שלב השאלה הזהה הכריע את הכף, וכך בנות כנה ח' הן שזכו בסופו של דבר, ושברו את סדרת הזכיות הרצופות של הט'טים בשנים האחרונות. הזכות מסעד הן שחר בבורובסקי ורותם וייס – יישר כוחכן! את הערב הנחתה בחן ובטעם רונית ברט, ועל צוות השופטים נמנו הרב ארי, יצחק שלומי וקטורה שטרן. דרורית וייס היא שמשכה בחוטים וארגנה את הערב היפה, ולידה סייעו מורים רבים מן הצוות: במשך כל השבוע שקדם לחידון גויס צוות המורים לחידונים בהפסקות – והחידות כמובן פרי מוחו היצירתי של מיודענו ליפא. כל הכבוד לתלמידים – אלה שהשתתפו אלה שזכו ואלה שעודדו – ולמורים על ההשקעה בתוכן רוחני, שאולי לערב אחד – ונקווה שיותר – הצליחה להתחרות ב"אח הגדול" ודומיו בטלביזיה.

ביום רביעי, ראש חודש שבט, התכנסו יחד צעירים וותיקים לחוג מסיבת ראש-חודש. בעקבות הצלחת הערב בשנה שעברה הוחלט להפוך ערב זה למסורת של מפגש משותף. בערב נערכה הכרות בין הצעירים והוותיקים, משחק שניצל בורשט בנושא עצים וצמחים ושירה בציבור. בנוסף נישאו דברים – את חלקם תוכלו לקרוא בהמשך העלון. תודה לוועדת ותיקים ולצוות תרבות מעירים שחברו יחדיו להפקת הערב ולהצלחתו.

לאדו פולק
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
להולדת הנין
נכד לרותי ובוקי אהלי
בן להילה וניר הראל

דברים שהוקראו במסיבת ראש-חודש שבט המשותפת לצעירים ולוותיקים, ביום רביעי השבוע:

הקבוץ (ההיה – אלו היה זה חלום)

חברים וחברות !

קבוץ, אמר פעם איש חכם: "...פנים רבות יש לו, מרחבים ונוף כפרי. קבוץ הוא פלחה וחצר, לול – ורפת, מגדל מים – וממטרה דולפת. קבוץ הינו קדרה גדולה בה מתבשלים ביחד, קבוץ יש בו שותפות גורל - ואהבת אדם".

כל אלה, ידידי, הן סיסמאות. שכן נודה על האמת, קבוץ הוא "חיה" די משונה, גם אם טוב הוא, גם אם רע, ודאי שאיננו דבר המובן מאליו.

שורו וראו, יושבים איתנו פה הערב ותיקים. הם זכו בתואר ה"אצולה" הזה וכל המשתמע ממנו כבר בגיל עשרים. יחד איתם יושבים כאן הערב חברים וחברות שבקרום יחגגו - גבורות, אך ותיקים לא יהיו לעולם. כמה שלא התאמצו, את הפער לא סגרו. אך עדיין נשארו גם לנו, די בקעות להתגדר בהן.

כמה מים זרמו בירדן, מאז היה הקבוץ תו התקן של החברה בישראל... מאז כל ישראלי היה מתגאה בדודה מהקבוץ, מאז ראה בנו בעל הקיוסק התל-אביבי, מגשימי החלום הציוני הפרטי שלו... היום אנו "מיליונרים" בעלי בריכות שחיה במקרה הטוב, ו"שודדי קרקעות" במקרה הרע. מכאן שנכונה לנו עדיין דרך ארוכה, ואתגר עצום להשיב לעצמנו את כבודנו האבוד.

ובכל זאת מותר לנו מעט נוסטלגיה, מימי ברוזיית הבטון לנטילת ידיים ברחבת הכניסה לחדר האוכל הישן, שומרת-הלילה, אספקה קטנה, מבשלת-תינוקות, ועוד- ועוד...

אני לא מבקש לומר שהכל היה יפה וטוב - בימים הראשונים. אף שאנו נוטים לעיתים לקשור כתרים לאשר קרה בנעורינו, לא ניתן להתעלם מ"הבערת האדמה בשלהבת ירוקה", מן המקום על יושביו.

קבוץ, חברים וחברות אין דומה לו. הוא ייבש, סלל, כבש את השממה, סימן בגופו את מפת המדינה – והגן על גבולותיה. נשא על גבו כל תפקיד ושליחות, קידש את היחד – על חשבון היחיד.

אך כדי שלא נצטייר כקדושים, נזכיר שלעיתים ירדנו לחדר האוכל, לא עבור הקלופס והשניצל, אלא כדי לאכול איש את רעהו. אחרי הכל צריכים גם המלעזים לדעת, כי בסופו של דבר, גם אנחנו בסך הכל בני-אדם. ואינני אומר זאת לגנות אלא לשבח, כי אחרי הכל לא את כרמנו בלבד-נטרנו.

פני הקבוץ כסך פני כלל חבריו, לטוב-ולרע, למועט-ולמרובה. ועם זאת רב מאוד המשותף ביניהם, הם קשורים זה לזה בחיי היום יום, הרבה מעבר למה שאנו משערים. קשר הבולט בעתות שמחה-ועצב, בחול-ובמועד.

היום, כשהדשאים והחצרות התמלאו בילדים משחקים, ובבית הכנסת אין מקום פנוי, מותר לנו להאמין שאולי יותר משעשינו שינוי עשינו תיקון.

קבוץ כפי שכבר הזכרנו, יהיה אשר יהיה הוא יצירה שלנו, אם טוב או לא - שלנו הוא, ובזכותו הגענו למשהו שאיכשהו נותן בלב קצת נחת. אז תנו לקבוץ לחיות – ותנו לחיות ביחד. ובסופו של יום, גם אם לא היה זה חלום – אולי בעצם אנחנו החלום.

צ/ס-קרט.

זכרונות אהבית של יהודה רוזמן ז"ל

אני מכירה את יהודה ז"ל מגיל שנתיים ממונטבידיאו אורוגוואי. הייתי שייכת לקהילה של אבא של יהודה. אני משייכת את עצמי למשפחה, והייתי כמו אחות שלהם. גרתי אצלם כמה שנים, הייתי מאומצת אצלם, ועזרתי לאמא של יהודה במשק-בית.

אני זוכרת את יהודה תמיד כילד טוב. יחד עם הגרעין שלי בבני-עקיבא, היינו ביחד עם כל משפחת רוזמן בהכשרה בארגנטינה. ההורים של יהודה היו המדריכים שלנו. יהודה היה אז עוד ילד בר-מצווה.

לפני הרבה שנים, יהודה חלה במחלה ללא מרפא. בעני הוא היה גיבור אמיתי: היה לו רצון חזק להתגבר על הקושי ועל כל המכשולים שהוא סבל מהמחלה, ולהמשיך להיות הוא עצמו. הרבה שנים נסענו יחד לבריכה. המצילים כולם אהבו אותו ועזרו לו בכל. גם כשהיה נופל השתדל תמיד לעזור לעצמו, ולא רצה להטריד חברים, ועם כל הכאבים היה ממשיך לעבוד ולנסוע לבריכה - והכל עם חיוך.

אני מתאבלת יחד עם כל המשפחה הענפה, עם שרה שתמיד היתה לצידו, עם יהודית וחווה, ועם הילדים והנכדים.

אין לי נחמה – איבדנו חבר מאד יקר. תמיד אזכור אותו כמו אח ביחד עם כל המשפחה. יהי זכרו ברוך,

א'נ'ס.

הודעות

שעת סיפור בספריית הילדים

ביום ב', ו' בשבט, תתקיים **שעת סיפור** עם קרן רועי

בשעה **17.00 בספרייה**.

לאחר מכן ניתן לשאול ספרים ודי.וי.די.
עד השעה 18.30.

מוזמנים בשמחה.

בערב שבת הקרובה, פרשת בא, תתקיים פגישה לצעירי הקיבוץ

עם הרב ארי סט בבית-המדרש בשעה 20:45.

יהיה מעניין-כדאי לבוא!

להתראות,

ועדת קליטה וצוות תרבות צעירים.

פתיחה

בזווית העין כבר יכולתי לראות את הגבאי מתקרב לעברי. עטוף בטלית ועטור בתפילין פסעתי שלוש פסיעות לאחורי תוך כדי מילמול ה"יהי רצון" הנלווה לתפילת העמידה. ראוי לציין כי מקום התפילה שנקבע לי בבית הכנסת ניצב למקומו של הגבאי, משיק לבמה, ומגדיר למעשה אזור בסיכון גבוה בכל הקשור לעליות לתורה, הגבהות, גלילות ונפילת סוכריות תלולות מסלול בקרבתי. אך הפעם חיכיתי למשהו אחר. "פתיחה – פתיחה - פתיחה" – לחש מוחי בקרבי. "תן לי פתיחה! בבקשה!" – אמרו עיני בלי קול. שבוע שלושים ושמונה. משקל תקין. מבחינתי, תזמון מושלם ללידה.

נזכרתי בפתיחה הראשונה שקיבלתי בקיבוץ. החזן כבר חיזן בקול "ויהי בנסוע הארון..." ואני בכמעט ריצה, מגיע ברגע האחרון לתיבת העץ, ועומד חסר אונים מול הפרוכת העדינה. אף לא רמז דק כיצד להסיט את מסך הבד. שום ידי, חבל הסטה או חוט גלילה לא יצא לעברי. קולות "נו... נו... אהה..." החלו להישמע מירכתי בית הכנסת. לבסוף, לאחר עיכוב קל, הוסטה הפרוכת, והספר נמסר ממני אל החזן כשעל פני הבעת התנצלות ומבוכה של תושב חדש.

אני כבר לא ממש תושב חדש, והתנסתי זה מכבר בפתיחות סגירות, עליות, הגבהות וסוכריות. מה יפול בחלקי הפעם? "פתיחה, פתיחה..." קיויתי בשקט.

מנהג ידוע הוא לכבד את מי שאשתו בשלהי הריונה בפתיחת ארון הקודש - סגולה לפתיחה טובה. איני יודע מתי החל מנהג זה ובאלו עדות. אפילו שמעתי פעם מהרב שמצא דיון באחד השו"תים על מאן דהו, בעל של מאן דהי הרה, שפתח את ארון הקודש וברח מבית הכנסת, על מנת שלא יתבקש לסגור. לא ממש הבנתי, שכן כל רופא מתחיל יודע שסגירה טובה חשובה לא פחות מפתיחה. אך על כל פנים, למדנו מכאן על תפוצתו הרחבה של המנהג.

הקורא הפשוט עלול בשלב זה לשער בטעות שרודף סגולות אני. לא ולא. לא תמצאו אותי מבקש ברכה מרב, לא שם יין בכיסים, ושיני שום אינן תלויות על מזוזות ביתי. כאן לא בסגולה עסקינן – מדובר בחוש הומור יהודי צרוף; ובשביל חוש הומור, צריך לדעת להשקיע. זו הסיבה שאני מוצא עצמי דבק באותם מנהגים מעטים שפשוט באו להוסיף לנו קצת צחוק לחיים.

"תוכל לפתוח את הארון?!", פנה אלי הגבאי. "בטח!", חייכתי והנהנתי. בתחקיר מאוחר יותר שתערך וועדת דת יתברר שהגבאי פנה אלי לגמרי במקרה, וכלל לא הכיר את המנהג המדובר. אך בשלב זה, הפתיחה מונחת היתה בחיקי. ריח של חיים חדשים וטריים עמד באויר.

מספר דקות חלפו. חלפו גם נפילת אפיים, תחנון ויאמן יהא שמייה רבא. פניתי ללכת לכיוון ארון הקודש, אלא שאז הכל קרה במהירות. הגבאי תפס אותי בדרך, התנצל, והסביר שמישהו ביקש ממנו לפתוח את הארון, שכן אשתו אמורה ללדת. "גם אשתי!" רציתי להסביר, אך אותו מישהו כבר החל לעלות במעלות הבמה וידיו מוכנות לפתיחה המיוחלת. אשתו, כך אני מניח, כבר החלה באותה שעה להרגיש אי אלו התכווצויות, שכן לאחר פחות מעשרים וארבע שעות, הם כבר חבקו בן, בשעה טובה. אותי, פיצה הגבאי ב"שלישיי" והתנצל בשנית, אבל מרחוק כבר הרגשתי איך הרחם של אשתי לא זז בזמן הקרוב לשום מקום. ממש רצינו לידה באותו שבוע – אבל כוחו של חוש ההומור חזק יותר גם מרצון עז.

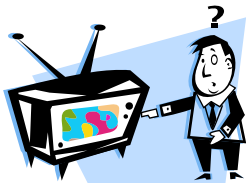
כאמור, כבר למחרת בבוקר הבינה וועדת דת שאירע דבר מה בשחרית של אמש, והחלה לתחקר את האירוע. הוצע לי לפתוח את הארון בחמישי הקרוב, בשחרית של שבת וגם במנחה. אך מסיבות שונות נאלצתי להעדר מכל אותן תפילות בבית הכנסת בקיבוץ. גם אשתי שתחיה, גערה בי חזור וגעור על הפקרת הפתיחה ועל המשקל הרב שהיא נאלצת לשאת בגללי. אקצר כאן ולא אפרט על לבטים שונים בהם לובטתי

באותם הימים כגון: האם לפתוח את הארון בתפילה שהתפללתי בבית אבליים? האם לשכנע את אשתי לפתוח בעצמה את הארון במניין נשים שהתקיים באותו שבוע וכך לפטור אותי מאחריות? כך או כך, חלפו להם כשלושה שבועות מתישים עד שפקדתי את בית הכנסת הקיבוצי ביום שני בשבת. אני לא אוהב לבקש "כיבודים" מהגבאי. אלו, אמורים להינתן, ולא להידרש ולהילקח. אבל מדובר היה בפיקוח נפש. "אני צריך פתיחה היום", פניתי לגבאי כשאני מכוון לדו משמעות ברור, "שבוע ארבעים ואחת". בתנועות חדות הפרוכת הוסטה, הארון נפתח, הצירים החלו ולאחר יממה וחצי הגיחה לאויר העולם בתי רתם. "למה בת?", ישאל הקורא, משום שאשתי, שתחיה, סירבה בתוקף לנשוד פיטם של אתרוג. אבל זה כבר נושא לסיפור אחר...

בהזדמנות זו אנו רוצים להודות מקרב לב על החיבוק הגדול שקיבלנו לאחר לידת בתנו רתם. ההתעניינות והאיכפתיות, הארוחות המזינות, העוגות המפנקות והחלות המשובחות... תודה גדולה על השמחה בשמחתנו!

עזרה וחן פרידמן

הורים וילדים פייביסיטר

כמעט שהתייאשנו מלמצוא בייביסיטר בשעה סבירה... הטלפונים והתיאומים גזלו זמן רב, אבל לא ויתרנו! היינו חייבים (אני ורעייתי שליטי"א) ללגום את הקפה ההוא ממקום רחוק ושקט ולהתענג על קצפת ועוגה חמה. אך לבסוף מצאנו... קבענו איתה בשעה שמונה, וילדים הסברנו שאנחנו יוצאים קצת להירגע מהם... הכוונה מהרעש הבוקע מהם, ושדאגנו להם לבייביסיטר שיודעת לספר סיפורים ולשיר, ולעשות כמעט כל מה שרק יבקשו. את גלעד הקטן הרדמנו. לא רצינו לקחת סיכון שיקרה משהו לבייביסיטר. בדיוק בשעה שמונה היא הגיעה. כבר ממבט ראשון הילדים התאהבו בה. היא התחילה לשיר והבטיחה להם גם סיפור בהמשך. ניסינו להשחיל כמה הנחיות לבכור הילדים לפני שאנחנו יוצאים אך משנוכחנו שאי אפשר, דחפנו לו את הטלפון הנוסף, למקרה שירצה להגיד לילה טוב. אחחח... בבית הקפה חיכה לנו קפוצ'ינו חם עם עוגת שוקולד משפריצה ואקסטרה קצפת. לא בזבזנו זמן והתחלנו בסעודה הגדולה לפני שהטלפון יתחיל לצלצל. בין ביס לביס הסתכלנו שנינו על הטלפון והוא – לא צלצל! עברה חצי שעה ועוד חצי שעה, אך צלצל - אין! נאלצנו אנו להתקשר ולשאול אם הכול בסדר? - "הכול מצויין" הוא עונה וברקע בוקע קול שירה רמה. החלטנו לא להציק להם יותר והמשכנו להתענג עוד שעה קלה באווירה נינוחה. נכנסנו הביתה על קצות האצבעות. שמענו את הבייביסיטר עדיין שרה, ואת הילדים מצאנו רדומים על הספה. העברנו אותם בנשיקות למיטות, כיבינו את הטלוויזיה ובו בזמן החלטנו, לאחר התלבטויות של שנים - לפני שהיא תכבוש את הילדים בקסמיה - שנודה לה על השנים הנפלאות ונמצא לה בית חם אחר.

ענת פרידמן, קובי אמרהם

צדכון קטן מאן הקטוסים

עד לפני כ- 3 חודשים, עבדתי בגן הקטוסים. מי שרגליו הוליקוהו לשם באותו הזמן, אולי הבחין בשינויים קטנים שחלו במקום. אז הנה כמה שורות על הנעשה, ומה אני קשור לשם...
לפני חצי שנה, כשעבדתי בנוי, נשאלתי אם אוכל לעבוד בגן הקטוסים ולשפר את פניו, שישוב להיות מקום נחמד לטייל בו. נענית לאתגר בשמחה ובחשש מפאת ניסיון מועט בגינון, ובפרט בסוקולנטים (צמחי המדבר שבהם נכללים גם הקטוסים).
התחלתי לעבוד בגן תוך שילוב עבודה בנוי, ובאחד הימים, בארוחת 4 אצל סבתא, סבא ז"ל קיבל מכתב. היה זה עניין שבשגרה, סבתא מקבלת מכתב מארגון הגננים, משרד החקלאות ודומיהם, אני מציץ ומעביר לנוי – שיראו אם יש בזה עניין. אותו מכתב ממשרד החקלאות פרסם "קורס גנות בר- קיימא". אחרי הצצה קצת יותר מתמשכת מהרגיל, נרשמתי לקורס.
הקורס היה מטורף (ז"א ממש מעניין), הוא היה בנוי ממספר מפגשים כשכל מפגש במקום אחר, והדגים שיטות גנניות "ברות – קיימא". ההגדרה של "בר קיימא" - התקיימות תוך מחשבה על הדורות הבאים. נשמע מפוצץ, אבל בעיקרון זה ליצור גן שמקיים את עצמו, כלומר לא משליך פסולת, ומשתמש בתוצרים שבתוך הגן כדי לקיים את עצמו, כגון יצירת קומפוסט וחיפוי קרקע.
בשבילי הקורס היה מאוד מעשיר והרגשתי שענה לי על הרבה שאלות. היה גם משמח לראות שמשרד החקלאות מנסה לקדם את הנושא.
אז איך כל זה קשור לגן הקטוסים הקטן שלנו בקיבוץ? והתשובה היא - לא יודע, אבל רציתי לשתף. אחרי הרבה עבודה בגן, הגענו למצב שאפשר לתחזק אותו פעם בשבוע ואני מאוד רוצה להמשיך ולעבוד בהתאם לעקרונות שלמדתי בקורס. כדי להבין מה זה אומר "בתכלס", בשבועות הקרובים, יהיה תלוי דף הסבר בגן. (אני לומד, ומגיע לקיבוץ רק מידי פעם...)
לסיכום: כבר אפשר לטייל בגן בנוחות, וזאת תודות למלא אנשים שהיטו שכם – במלוא מובן המילה: גרעין צבר, כיתות ז-ט, הצעירים שבקיבוץ וגם אלו שלא וכל מי ששכחת.

תודה רבה,
אחיה כול'.

לחיה ואליעזר נהיר
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
נכדה לשלומית
בת ליראת ואופיר

